



De laatste kerkdienst in gereformeerde kerk De Terskflier en de stoet op weg naar de Sixtuskerk. Foto's: Catrinus van der Veen

‘De Terskflier verlaten we, maar we nemen ook veel mee’

In Sexbierum vond zondag de laatste kerkdienst plaats in de goed gevulde protestantse, voormalig gereformeerde kerk De Terskflier. Met een uittocht gingen men op weg naar de Sixtuskerk.

Gerard J. Kok

Sexbierum | De kerkdiensten van de Protestantse Gemeente Sexbierum-Pietersbierum worden in het vervolg gehouden in de Sixtuskerk, die na een verbouwing opnieuw in gebruik genomen werd.

Ds. Evert Jan Hefting en kerkelijk werker Martha Kroes gingen in de dienst voor, die om half tien begon. Het thema van de dienst was ‘God gaat met ons mee.’ Aan de dienst werkte het koor *New Sound* mee, dat in afwisseling met de gemeentezang diverse liederen ten gehore bracht.

De lezing was uit het Oude Testament, Exodus 33: 12-17, waarin Mozes tijdens de woestijnreis met het volk Israël aan God vraagt: „Vergeet toch niet dat deze mensen Uw volk zijn” en „Als U niet met ons meegaat

laat ons dan niet verder trekken”. Daarop verzekert God hem dat Hij zal doen wat Mozes vraagt, „want Ik ben je goed gezind en Ik heb je uitgekozen”. Uit het Nieuwe Testament werd gelezen Johannes 15: 9-17: (...) ‘Mijn gebod is dat jullie elkaar liefhebben zoals ik jullie heb liefgehad’.

De verkondiging

Pastor Martha Kroes stond stil bij feit dat het niet de eerste kerk is die de deuren moet sluiten. „Als ik terugkijk tel ik zeventien kerkgebouwen waar ik me kind aan huis gevoeld heb als predikantsgezin. Van die zeventien zijn er al acht gesloten of zelfs gesloopt.”

Elke keer als een kerk sluit is dat verdrietig, zei ze in de preek. „Dat heb ik zelf zo ervaren. Ook bij De Terskflier is dat zo. Als de muren konden praten zouden ze ons verhalen vertellen van wat mensen hier ge-

zegd, gedaan, gebeden en van binnen uitgeschreeuwd hebben tegen God, over boosheid en over angst. Maar ook de verhalen van plezier, geluk, dankbaarheid bij doop, belijdenis, huwelijk en bevestiging in het ambt van ouderling of diaken.”

Een verlies

„En nu is het dan zover. De dag dat we afscheid nemen van De Terskflier, als huis van God en mensen. Ik kan me levendig voorstellen dat het voor sommigen geldt als een verlies. Zo veel herinneringen, een groot deel van leven en geloven heeft zich hier misschien afgespeeld, en dat moet je nu loslaten. Maar is het *echt* loslaten, *achterlaten*? Natuurlijk, van de plek, van het gebouw De Terskflier, nemen we afscheid. Maar *veel* nemen we ook *mee*: wat we hier samen meegemaakt, geloofd en geleerd hebben heeft ons gemaakt tot wie we zijn als individuele mensen en als gemeente. *Dat* nemen we mee”.

„Eigenlijk zit Mozes met het volk Israël in een zelfde situatie. Ze hadden in de woestijn hun kamp opgeslagen en moeten nu verder trekken, de vertrouwde plek verlaten op reis naar een onbekend land. Dat maakt Mozes onzeker. „U zegt nu wel dat ik verder moet trekken, maar wat gaat er gebeuren? Wie gaat er mee? (...) God ziet het goede in Mozes en de

mensen. ‘Moet Ik zelf meegaan om je gerust te stellen?’ Die verzekering krijgt Mozes.”

„Geloven we dat zelf ook, dat God met ons meegaat? Durven we dat te laten zien? In een notendop zegt Jezus: als je liefdevol samenleeft, dan leef je vanuit de liefde en vanuit het vertrouwen op God, zoals die zichtbaar geworden zijn in het leven van Jezus. Zo maak je de liefde van God *zichtbaar*. Dan is God daar bij. Als wij ook zo met liefde onze weg gaan naar een gezamenlijk Godshuis, dan mogen we vertrouwen dat God met ons meegaat.”

Kroes benoemde de kenmerken van liefde in verband met het afscheid van de kerk. „De liefde is *geduldig* - met mensen die nog een tijd pijn voelen over het afscheid van De Terskflier; de liefde is *zorgzaam* - voor hen die zich nog onwennig voelen; de liefde is *gelijkwaardig* - luisterend naar de verhalen van *alle* mensen, van *beide* kerken, van jong en oud; de liefde is *rechtvaardig* - levend op aarde waar toekomst is voor mensen, dieren en planten; de liefde is *inspirerend* naar elkaar - om het beste in elkaar naar boven te halen en open te zijn naar dorp en wereld. De liefde van God, die wij kennen uit het leven van Jezus, mogen we samen uitdragen. Als we daarmee onze weg van geloven en leven gaan, weten we: God gaat met

ons mee, ook als die weg moeilijk is. God zal met ons zijn. God gaat met ons mee”.

Uittocht uit de kerk

Na terugkomst uit de kindernevendienst werd met de kinderen nog even gesproken over ‘verhuizen’ en over de vraag wat mee zou moeten gaan naar de Sixtuskerk. Natuurlijk werden daarvoor uitgekozen de lantaarntjes van de kindernevendienst, de paaskaars, de Bijbel, het zendingsbuysje, de bloemen, de avondmaalspullen en het doopvont.

Achtereenvolgens sprak ds. Hefting bij de verschillende liturgische attributen een kort gebed uit, waarop de gemeente antwoordde met ‘Blijf in ons midden’. Daarna werden onder meer de paaskaars, het doopvont, de Bijbel en het avondmaalservies weggedragen. Vervolgens verliet de gemeente onder het zingen van Lied 416 (‘Ga met God en Hij zal met je zijn’) om zich voor de kerk op te stellen.

Nadat de koster de deuren gesloten had en de sleutels had overhandigd aan de kerkrentmeesters, trok de stoet in processie naar de Sixtuskerk, waar de dienst werd afgesloten.

Gerard J. Kok is lid van het redactieteam van de website GereformeerdeKerken.info